

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/95/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712010131
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mészáros
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2012:3712010131.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mészárosa a členov senátu JUDr. Dušana Eckera a JUDr. Petra Tótha, v trestnej veci proti obžalovaným I. I., nar. XX.XX.XXXX v C. H. a Z. D., nar. XX.XX.XXXX v C. H., pre zločin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 188 ods. 1 Tr.zák. k § 20 Tr.zák. o odvolaniach obžalovaných I. I. a Z. D. proti rozsudku Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 04.júna 2012, sp. zn. 1T/36/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. augusta 2012, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolania obžalovaných I. I. a Z. D. z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 04. júna 2012, sp. zn. 1T/36/2012, boli obžalovaní I. I. a Z. D. uznaní vinnými pre zločin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 188 ods. 1 Tr.zák. k § 20 Tr.zák., ktorého sa mali dopustiť tak, že

po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov dňa 26.10.2011 približne o 03.00 hod. v motorovom vozidle taxi služby, ktorú si privolali, po zastavení na sídlisku G. obž. I. chytil vodiča tohto vozidla H. H. oboma rukami okolo krku a ramien, týmto spôsobom ho znehybnil, pričom obž. D. ako spolujazdec sa naklonil nad vodiča a z priehradky predných vodičových dverí zobral koženú peňaženku - tzv. buxu, z ktorej vybral hotovosť približne 42,- euro, na čo obaja z vozidla ušli, čím spôsobili poškodenému C. I. - majiteľovi uvedenej taxi služby škodu najmenej 42,- euro.

Za to boli odsúdení - obž. 1./ I. I. podľa § 188 ods. 1 Tr.zák., za použitia § 38 ods. 2, 4 Tr.zák., s prihliadnutím na § 37 písm. m) Tr.zák. na trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 1 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obž. 2./ Z. D. podľa § 188 ods. 1 Tr.zák., za použitia § 38 ods. 2, 3 Tr.zák., s prihliadnutím na § 36 písm. j) Tr.zák. na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky, ktorý mu bol podľa § 51 ods. 1, 2 Tr.zák. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 5 (päť) rokov, za súčasného uloženia probačného dohľadu. Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr.zák. mu bola uložená povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr.por. sú povinní obž. 1./ I. a obž. 2./ D. spoločne a nerozdielne nahradiť škodu poškodenému C. I. vo výške 42,- Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr.por. sa poškodený C. I. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na konanie v občiansko-súdnych veciach.

Proti tomuto rozsudku ihneď po vyhlásení podal odvolanie obžalovaný I. I. a v zákonnej lehote aj obžalovaný Z. D..

Obžalovaný I. I. v písomných dôvodoch odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Štrbáňa, sa domáhal oslobodenia spod obžaloby prokurátora z dôvodu, že rozsudok okresného súdu považuje za nezákonný s tým, že skutok sa nestal. Poukazoval, že jediný výlučný priamy dôkaz v konaní je svedecká výpoveď poškodeného H. H. s tým, že ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní zásadným spôsobom namieta vierohodnosť svedeckej výpovede poškodeného. Táto jeho námietka vierohodnosti svedka vychádza z toho, že poškodený sa v zásadných veciach popisu skutku tak, ako sa mal údajne stať, rozchádza a protirečí si. Pričom protirečenia spočívajúce v spôsobe jeho znehybnenia na sedadle vodiča vzadu sediacim páchatelom neboli odstránené ani na hlavnom pojednávaní. Taktiež súd sa nevysporiadal s obhajobou oboch obžalovaných, ktorí uvádzali, že poškodený H., nakoľko nemali peniaze na zaplatenie taxíka, týchto sám požiadal o zabezpečenie drogy, pričom súd bezvýhradne vychádzal z vyjadrenia poškodeného, že tento neužíva drogy a nepodrobil ho skúmaniu na závislosť od návykových látok. Tiež z hľadiska vierohodnosti výpovede poškodeného H. poukazoval, že tento na webovej stránke dlznici.zoznam.sk je vedený ako osoba, ktorá má dlh voči Všeobecnej zdravotnej poisťovne. Ďalej poukazoval, že na čiernej koženej peňaženke, z ktorej mal obžalovaný D. vybrať 42,- €, podľa znaleckého posudku KEÚ PZ Slovenská Ľupča odboru daktyloskopie, je zrejmé, že na nej sa nenachádzajú žiadne daktyloskopické stopy, pričom konštatovanie súdu k záverom tohto posudku nemožno vyhodnotiť tak, že by sa tieto stopy od I. a D. na peňaženke nenachádzali, nakoľko nebolo nikým tvrdené, že by mal obžalovaný I. niekedy v ruke držať predmetnú peňaženku. Má za to, že poškodený H. si celú vec vymyslel, pričom žiadny skutok lúpeže obžalovaní nespáchali. Tiež má pochybnosti o nestrannosti a objektivite znaleckého posudku PhDr. Andreja Franeka, ktorý podal znalecký posudok k osobe poškodeného H. v súvislosti s vykonaním jeho psychologického vyšetrenia a posúdenia schopnosti vnímať prežívané udalosti, zapamätať si ich a reprodukovať a či má sklony ku konfabulácii, nakoľko tento sa vyjadroval aj k osobám obžalovaných, ktorých hodnotil ako osoby s amorálnymi postojmi, z ktorých sa odvíja ich pochybná obranná stratégia. Poukazuje, že v podstate jediným priamym dôkazom usvedčujúcim obžalovaných je nevierohodná výpoveď poškodeného H., pričom neexistujú také viaceré nepriame dôkazy, ktoré by vo svojom súhrne tvorili logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov tak, že z nich je možné vyvodiť jediný záver o vine, a preto je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ a obžalovaného I. I. spod obžaloby oslobodiť.

Obžalovaný Z. D. v písomných dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Kubovičovej sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku s tým, aby bol v celom rozsahu oslobodený spod obžaloby prokurátora, nakoľko skutok sa nestal. Poukazoval, že na relevantnom dôkaze, čiernej peňaženke, neboli nájdené daktyloskopické odtlačky obžalovaných, a teda pokiaľ by bolo pravdou, ako to popisoval poškodený H., že vybral z nej papierové Eurobankovky, museli by sa tam nachádzať jeho daktyloskopické odtlačky. Znaleckým dokazovaním však táto skutočnosť jednoznačne nebola preukázaná. Tiež poukazoval, že poškodený počas celého konania menil svoje výpovede vo vzťahu k manipulácii s čiernou peňaženkou, ďalej že mal dve peňaženky, miesta ich uloženia vo vozidle, ako aj verziu, že peňaženku utrel, lebo bola mokrá. Poukazuje, že celý problém spočíva v tom, že poškodený chcel od obžalovaného D., aby mu zohnal čosi biele a na tento účel mu dal 30,- €. Poukazuje, že obaja obžalovaní zhodne tvrdia, že skutok, z ktorého ich poškodený obviňuje, sa nestal s tým, že poškodený nehovorí pravdu a prvostupňový súd rozhodol o ich vine len na základe subjektívneho presvedčenia sudcu ako aj subjektívneho znaleckého posudku znalca JUDr. Franeka, ktorý mal zhodnotiť osobu obžalovaného, avšak vo svojom znaleckom posudku sa vyjadroval k obžalovaným, ktorých nepoznal a nevyšetril. Tiež poukazoval na výpoveď svedka I. K., z ktorej vyplynulo, že poškodený chcel od rodičov D. peniaze, pričom bol pripravený zmeniť výpovede, ak mu poskytnú určitý finančný obnos. Z týchto dôvodov žiadal, aby bol oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach zástupkyňa krajskej prokurátorky uviedla, že rozsudok okresného súdu považuje za zákonný vo všetkých jeho výrokoch vo vzťahu k obom obžalovaným, a preto navrhla ich odvolania zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajkyňa JUDr. Anna Kubovičová uviedla, že zotráva na písomných dôvodov podaného odvolania a navrhla, aby krajský súd vo veci rozhodol sám tak, že obžalovaného Z. D. podľa § 285 písm. a) Tr.por. oslobodí spod obžaloby prokurátora, nakoľko má za to, že skutok sa nestal.

Obhajca JUDr. Branislav Štrbáň na verejnom zasadnutí uviedol, že zotrúva na písomných dôvodov podaného odvolania, na podklade ktorých považuje rozsudok okresného súdu za nezákonný a navrhol, aby vo veci rozhodol krajský súd sám tak, že obžalovaného I. I. oslobodí spod obžaloby prokurátora, nakoľko skutok sa nestal.

Obžalovaný Z. D. na verejnom zasadnutí sa súhlasí s tým, čo povedala jeho obhajkyňa. Ďalej uviedol, že to čo im je kladené za vinu nespravili.

Obžalovaný I. I. uviedol, že sú nevinní a skutok sa absolútne nestal a je vymyslený.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a zistil, že odvolania obžalovaných I. I. a Z. D. nie sú dôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vo vzťahu k rozhodovaniu o vine a treste vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10, 12 Tr. por., preto dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy v záujme zistenia skutkového stavu veci a so zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení okresného súdu. Okresný súd svoje rozhodnutie oprel predovšetkým o výpoveď svedka poškodeného H. H., u ktorého mal za preukázané, že nie je najmenší dôvod, prečo by mal považovať jeho svedeckú výpoveď za zavádzajúcu v snahe obom obžalovaným ublížiť. V tejto súvislosti aj krajský súd má za to, že výpoveď tohto svedka, v kontexte spolu s ostatnými vykonanými dôkazmi prebratými na hlavnom pojednávaní, je možné hodnotiť ako vierohodnú. Pokiaľ obžalovaní poukazujú, že svedok mal rozpory medzi jednotlivými výpoveďami, či už vo vyšetrovaní, alebo na hlavnom pojednávaní, aj krajský súd má za to, že tento svedok sa v zásade neodchyľoval od popisu skutkového deja tak, ako to ustálil súd prvého stupňa. Nebolo preukázané, že by svedok H. požadoval od obžalovaného D., či by mu mohol tento zohnať drogy v čase, keď ich viezol taxíkom a táto obhajoba obžalovaného D. nebola potvrdená ani vo vyšetrovaní pri prvých výpovediach obžalovaného I. Tiež pokiaľ ide o znalecký posudok znalca PhDr. Franeka, ktorý vyšetroval osobu poškodeného H. z hľadiska vierohodnosti jeho výpovede ku skutku, ktorý mal prežiť sám, z titulu napadnutia obžalovanými v taxíku, ani krajský súd nezistil dôvody, ktoré by nasvedčovali, že znalecký posudok je neobjektívny. Pokiaľ znalec sa vyjadroval k osobám obžalovaných, tak toto vyjadrenie v znaleckom posudku je odkazové na znalecký posudok MUDr. Stanislava Hastíka, znalca z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria, ktorý podal znalecký posudok u oboch obžalovaných samostatne so zameraním na určenie závislosti od návykovej látky. Tiež pokiaľ obhajoba obžalovaných poukazovala na výpoveď svedka I. K., k tomuto svedkovi okresný súd správne zaujal stanovisko, ktoré si osvojil aj krajský súd z hľadiska dôkaznej hodnoty jeho výpovede v tom, že v podstate tento svedok bol oslovený otcom obžalovaného D., aby vypovedal na hlavnom pojednávaní a o tom, čo sa stalo poškodenému, sa dozvedel od taxikárov. H. mu popísal, čo sa stalo, ako bol prepadnutý a on sa ho potom pýtal, či by to nestiahol, na čo mu povedal, že áno, pokiaľ dostane 2.000,- €. Teda nie je pravdou tak, ako to tvrdili obžalovaní, že táto iniciatíva vyšla sama od poškodeného. Pokiaľ ide o pachové stopy zaistené v motorovom vozidle taxislužby, ktorého vodič bol poškodený H. a ktoré určili zhodu PPS 2 (pachová stopa I.) s PS 2 zaistenou zo sedadla za vodičom, ide o podporný dôkaz, ktorý preukazuje, kde v predmetnom vozidle sa obžalovaný I. nachádzal. Tiež okresný súd sa správne vysporiadal so skutkovou okolnosťou intenzity násillia resp. eliminovania odporu poškodeného H. zo strany obžalovaného I. s tým, že poškodený hodnoverným spôsobom v podstate vysvetlil, že vzhľadom na prekvapujúcu situáciu zľakol sa, nijako nereagoval, až keď obaja obžalovaní vyskočili a ušli z auta preč a telefonicky oznámil prepád na čísle 158. K námietky obžalovaných, že na peňaženke, z ktorej mal D. vybrať peniaze, neboli zaistené resp. sa na nej nenachádzali daktyloskopické stopy tak, ako je to preukázané znaleckým posudkom Kriminalisticko-expertízneho ústavu, k tomuto krajský súd uvádza, že v danom prípade bol vykonaný kriminalistický úkon, ktorý však v súhrne s ostatnými dôkazmi nepreukazuje, že by obžalovaný D. nemohol mať túto peňaženku v rukách.

Na základe týchto skutočností sa krajský súd plne stotožnil so skutkovým a právnym záverom okresného súdu, keď toto protispoločenské konanie obžalovaných trestnoprávne kvalifikoval ako zločin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 188 ods. 1 Tr.zák. k § 20 Tr.zák.

Pokiaľ ide o uložené tresty odňatia slobody, a to obžalovanému I. I. podľa § 188 ods. 1 Tr.zák., za použitia § 38 ods. 2, 4 Tr.zák., s prihliadnutím na § 37 písm. m) Tr.zák. vo výmere 4 roky a 8 mesiacov so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 1 písm. a) Tr.zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a obžalovanému Z. D. podľa § 188 ods. 1 Tr.zák., za použitia § 38 ods. 2, 3 Tr.zák., s prihliadnutím na § 36 písm. j) Tr.zák. vo výmere 3 roky, ktorého výkon mu bol podmiennečne odložený podľa § 51 ods. 1, 2 Tr.zák. na skúšobnú dobu 5 rokov, za súčasného uloženia probačného dohľadu a uloženia povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr.zák. podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, tieto tresty krajský súd považuje u každého obžalovaného individuálne za vyvážené a zákonné s tým, že tieto boli uložené v súlade s ustanovením § 34 Tr. zák., kde sú obsiahnuté zásady ukladania trestov. Pri obžalovanom I. je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že trestnej činnosti, pre ktorú bol odsúdený sa dopustil v čase skúšobnej doby odsúdenia Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 1T/71/2011.

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody, ktorým obaja obžalovaní boli solidárne zaviazaní nahradiť škodu poškodenému C. I. vo výške 42,- € s tým, že so zvyškom nároku poškodený C. I. bol odkázaný na konanie v občiansko-súdnych veciach, aj tento výrok krajský súd považuje za správny a zákonný, plne zodpovedajúci vykonanému dokazovaniu.

Z týchto dôvodov krajský súd odvolania obžalovaných I. I. a Z. D. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.